

12. 60.

Landsstingets Forhandlinger.

913

2den. Beh. af Lovf. om Mark- og Veifred.

914

andring, som det ærede Udvalg har gjort med Hensyn til Paatalen. Det ærede Udvalg har nemlig inddraget Indholdet af § 7 for offentlig Paatale og gjort Overtrædelse af den Bestemmelse, som der findes, til Gjenstand for privat Politisag. Den ærede Ordfører motiverede dette navnlig ved Frygten for Chikanerier, Frygten for, at denne Bestemmelse ellers let kunde blive misbrugt. Naar nu det ærede Udvalg hovedsagelig havde stillet sig paa dette Standpunkt, og havde vist en høj Grad af Engstelse for, at de Bestemmelser, der ere givne i Lovforslaget, kunde misbruges til at forulempe Folk, saa kunde jeg endda finde mig i, at man af den Grund vilde fjerne offentlig Paatale for dette Tilfælde. Imidlertid skulde jeg tro, at, er der Noget, der med Rette maa anses som pinende og plagende for en privat Eodseier, saa er det netop de Tilfælde, der ere omtalte i § 7. Der siges nemlig: „Enhver, som uden Nødvendighed eller uden dertil erhvervet GjæmmeL færdes paa anden Mand's Jorder eller ad saadanne over samme førende Veie og Stier, med Hensyn til hvilke det ovenfor siges.“ Det forekommer mig, at Noget af det, man hyppigt ser og maa have størst Medfølelse med, er den Misbrug, af anden Mand's Eod, som finder Sted, idet Publikum uden Bedkommendes Tilladelse danner en Sti over hans Mark. Manden pløier denne Sti Mar for Mar, hans Korn spirer op der, men naar Sommeren kommer, ser man Stien paany; han opslaar Plakater, hvorpaa der staar: „her maa Ingen gaa“, og andre lignende Advarsler for Folk, men alligevel ser man Publikum ganske roligt passere over hans Mark uden Hensyn dertil. Jeg finder nu, at, er der noget Punkt, hvor man burde komme Bedkommende tilhjælp, saa er det dette Tilfælde i § 7, og det saameget mere, som Erfaringen lærer, at ingen Mand egentlig gjør noget Skridt imod denne Misbrug. Det pincer ham i høj Grad, men det er meget vanskeligt at gjøre Noget derved ad privat Bet; naar han dertil ved at anmeldte det for Dyrigheden

34te. Møde. Ordenlig Samling 1871.

om Mark- og Veifred.

hos denne kan finde Assistance til at blive set for Publikums Passage over hans Grund, saa kan man vente, at han vil gjøre en saadan Anmeldelse. Men vil man lade Paatalen være en privat Sag, saa kan man ligesaa godt udelade den hele Bestemmelse. Naar Bedkommende vil betale Gebyrer, føre Bevis og have af den Uleilighed, der følger med en privat Sag, kan han selvfølgelig ogsaa under en saadan komme til sin Ret; men det forekommer mig, at, hvis man vil hjælpe Folk paa noget Punkt, saa maa det være paa dette, idet man ikke skal lade deres Pløining og Agerøde nedtræde og Mar for Mar lade dem blive pinde og plagede af disse Smaaafstik, skjøndt de have gjort Alt, hvad de have kunnet, for at fjerne Publikum fra deres Marker. Jeg skal derfor indstændig tilraade, at man med Hensyn til Paatalen af Sager efter § 7 holder sig til det af Regeringen foreslaaede.

Indenrigsministeren: Jeg tilstaar, at det ligesaa lidt har været mig som det ærede Medlem her ligeoverfor klart, hvad man egentlig har bundet med Hensyn til Tydelighed ved den Omskrivning af § 11, som det ærede Udvalg har foreslaaet. Jeg har imidlertid set bemærket, at Grunden dertil maa være den, at man har ønsket at forandre den Bestemmelse i Lovudkastet, hvorefter det var tilladt enhver Veifarende at optage alle de paa Veien fundne Dyr, idet man kun har villet give en saadan Tilladelse med Hensyn til torede Dyr. Jeg tror ikke, at den Betragtning, som muntig kunde anføres imod den Bestemmelse, der i saa Henseende indeholdes i Lovudkastet, nemlig, at det (kunde) give Anledning til Chikanerier, i sig selv er begrundet, og det allerede af den Marsag, som den ærede Ordfører selv nævnte, at Multerne ikke tilfælde den, der optager Dyrene, saa at altsaa enhver Optagelsesindustri i den Henseende er affaaeren, og jeg har troet, at det ikke blot var en velkommen men en nyttig Hjælp, man vilde give Veipolitiet ved at gjøre de Veifarende, i hvis Inter-